

SÖTÉT ERDŐBE TÉVEDVÉN

PÁRATLAN OLDAL - LXI. évfolyam, 41. szám, 2017. október 13.

A közelmúltban sokadik érettségi találkozón vettem részt. A patinás kisváros hagyományőrző középiskolájában a folyosón a falról ma is a selmecebányai elődintézmény – Selmecebányai Bányászati-Kohászati és Erdészeti Akadémia – tablói tekintettek ránk. Diákként az óráközi szünetekben gyakran belefeledkeztem a kackiás bajszokba, büszke, daliás tekintetekbe. A selmeci békeidők aromáját idézte osztályfőnökünk fanyar rituáléja is reggelenként: „Uraim és vaskohászok!” köszönéssel robbant az osztályterembe, a naplót a tanári asztalára csapva, gondosan nyírott bajsza alatt kaján mosollyal fürkészte az osztályt. Ma is látom-hallom. A selmecebányai évtizedekből hozott retorikai fordulat a három szakma kaján presztízshierarchiájának leülepedése volt.

Az érettségi találkozón szóba került a szakma jelenlegi állapota. Egy történet: négy éve végzett kiváló képességű diákkal összefut volt tanára.

- Hogy megy a sorod, fiam?

- Közmunkás vagyok.

- ??? Az hogy lehet? Mióta? Mi történt?

- 4 éve. Annak vettem fel, amikor végeztem, és azóta is az vagyok.

Frissen végzett technikusként. Öregdiák hüledezik. Aztán bevillan legfőbb illetékes nyilatkozata, mely szerint Magyarországon mindenkinek van munkája – legfeljebb nem azt csinálja, amit szeretne.

Így van ez, uraim és közmunkások.